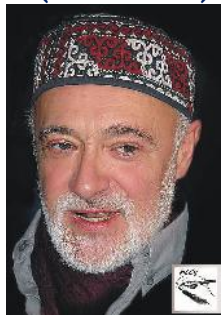

S(onetele) de S(âmbătă)

Adrian Munteanu¹

Adrian Munteanu se impune astăzi și prin depășirea unei limite mai drastice, una de ordin estetic. E vorba de abordarea în poezie a sonetului – artă geometrică și de finețuri lexicale profunde prin ispita conceptualizării. Meșteșug și gândire severe, pretențioase, nepăsătoare totodată la spusa adesea insolubră a cotidianului și contingentului.

Aurel Ion Brumaru

Într-un apus de viață

*fiului meu, Titus,
violonist dincolo de ocean*

Mai știi atunci când te țineam de mână
Să poți urca șovăitor o treaptă,
Când îți iertam surâzător o faptă?
Țineai vioara sub bărbie până

Trasa arcușu-n cer o cale dreaptă
Și deșira uimirea ghem de lână.
Și-acum acorduri în auz se-ngâna
Și-n sală mama să apari așteaptă.

Nu s-au pierdut isprăvile în ceață.
Pe-atunci prin fapte viețuiam anost.
Abia târziu mi-a răsărit în față

¹ Invitat de onoare și nominalizat pentru Premiul Internațional de Literatură NUX la prima ediție a Salonului Internațional al Cărții de la Milano, 26/29 octombrie 2012.

Sonetul blând, să-mi împlinesc un rost.

Odată doar, într-un apus de viață,
Tu, fiul meu, să afli că am fost.

Zid

Din zid în mine țipătul se-ntoarnă
Înfige-n coaste supte neștiutul,
Îmi spulberă prin văgăuni avutul
Și scuipe-n freamăt sila ca din goarnă.

Mă pripășesc de tot ce-aud sub scutul
Himerelor cu iz acrit de coarnă.
Un firav gând nesigur nu răstoarnă
Sămânța tainei, să-nverzească lutul.

Îi va căzni cu sârgul lui olarul
Dar nu se-ncheagă-n el pentru-a zidi
Spre cer curat nădejdiile și harul.

Rămân pierdut prin aspre bălării.
Nevolnic de-am primit în viață darul,
Așa voi fi și-n moarte într-o zi.

De strigăt nu-i nevoie

Când spun ceva, un adevăr desface
Încrâncenarea tulbure și ternă,
Iar teama-și poartă steagurile-n
bernă,
Un nor blajin se leagănă-n hamace.

Își pune-ncet sub căpătâi o pernă
Din flori de câmp amirosind a pace.
Când îți șoptesc, pădurea-n juru-mi
tace
Și liniștea va deveni eternă.

Nu voi zidi febril o nouă Troie
Ca să devină toți, sub scut, eroi.
Pe arcă-mi țin credința precum Noe

Și vuiet surd se va sfârși sub ploi.
Ca să m-auzi, de strigăt nu-i nevoie
Ci doar de vorba din adânc de noi.

Ce rău va fi

Ce rău va fi să-mi facă arcul urii,
Cel înstrunit de brațul fără sânge
Al celui strâmb și cu priviri nătânge,
Abia ieșit din umbrele pădurii?

Acum stau drept și inima nu-mi
plânge
Mirat că zâna și-a pierdut conducerii
Și că pe calea strâmtă a nervurii
Se vaită frunza că un ram se frânge.

Cu râvnă-n trup mi-am adunat avere
Și gheata milei la răstimp încalț,
Să prindă uliul din adânc putere,

Să-i ferec ghiara în argint și smalț.
Mi-e teamă-n suflet și resimt durere
Doar când nu știu credința să-mi
înalț.

Sclav

Nu-mi plac intrări prin porți de fier,
compacte
De care trec doar de cumva se-ndură
Voința ta cu drept de sinecură
Peste vecii păstrate-n artefacte.

Un tremur viu mă soarbe și mă fură
Cu-ntretăieri de vorbe inexacte.
Îmi pui în brațe un ocean de acte
Și palma ta astupă ochi și gură.

Cu rânjete sunt gata să anime
Privirile ce mi le-arunci un ram
Cu păsări albe-n zbor spre înălțime.

Tu vrei să ai tot ce-n adâncuri am.
Puterea ta de om peste mulțime
Mă vrea doar sclav, cu sila pus în
ham.

Pagina 11 (Turnul Artelor):

Laurențiu-Ciprian
Tudor, *Regele
păsărilor*

Traseul de lectură:

